

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3768/2021
29.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 417/21 од 23.03.2021. године, у седници одржаној 29.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 417/21 од 23.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 417/21 од 23.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2733/17 од 09.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав Споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште број .. од 26.10.2012. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште и то за кп бр. ..., површине 587м² и кп бр. ..., површине 2055м², уписане у ЛН број .. КО Врање 2, исплати износ од 898.856,00 динара са законском затезном каматом од 09.11.2020. године до исплате, док је тужбени захтев тужиоца у делу за тражену камату на досуђени износ од 25.11.2012. године до 08.11.2020. године, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкове парничног поступка исплати износ од 181.690,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 417/21 од 23.03.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, у ставу трећем изреке у усвајајућем делу и у ставу четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија (став 2).

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је накнада за фактички изузето земљиште. Приликом одлучивања о пасивној легитимацији туженог, побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев, те је тужени обавезан да тужиоцу плати накнаду, уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда, заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Правноснажне одлуке другостепених судова, којима је другачије одлучено о истом правном питању, а на које се тужени позива у ревизији, без утицаја су на другачије одлучивање, јер одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, те се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате поднета је 07.11.2017. године, а вредност спора је 898.856,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић